

Kr. først senere og betingelsesvis skal opgives; men der foreslaas dog altsaa en øieblikkelig og ubetinget Indtægtsnedgang af ca. 4¹/₂ Mill. Kr. At dette Forslag ikke i og for sig egner sig til at vedtages af Rigsdagen, vil vistnok tilstrækkeligt fremgaa deraf, at det i de sidste fem Finantsaar, 1878—83, til Kassebeholdningen henlagte Overskud kun har udgjort i aarligt Gjennemsnit ca. 3,55 Mill. Kr. og endog kun vilde have været 3 Mill. Kr., dersom den nu af Folkethinget vedtagne Lov om Sindsygeanstalterne havde haft Gyldighed i denne Periode. Og at det næppe engang egner sig til Udgangspunkt for en Forhandling med det andet Thing, vil være klart deraf; at det iaar fremsatte Forslag saa langt fra er et blot noget mere imødekommende Tilbud end det ifjor gjorde, at det tværtimod gaar langt videre i sine Fordringer. Thi ikke blot er den øieblikkelige Indtægtsnedgang forøget med ca. $\frac{2}{3}$ Mill. Kr., men der er hertil føiet et yderligere Forslag om senere indtrædende, videre gaaende Nedsættelser, hvorved der for en ubestemt Fremtid fastlaaes et bestemt Maximumsbeløb af Toldindtægterne, idet enhver Forøgelse ud over 24 Mill. Kr. kommer til Afgang — blot med et eventuelt lille Fradrag — indtil samtlige foreslaaede Nedsættelser ere fuldt gennemførte, saa at Toldindtægten, lige indtil dette er sket, vil blive holdt paa 24 Mill. Kr. og kun rent midlertidig være noget derudover. En saadan Begrænsning af Toldindtægten's naturlige Tilvæxt, der omtrent betegner en fuldstændig Stillestaen i en ubestemmelig Tid, vilde allerede i og for sig, saafremt den skulde strække sig over en længere Mærække, ikke være uden stor Betænkelse; thi med den tiltagende Befolkning og Samfundslivets stigende Udvikling være ogsaa de Krav, der stilles til Statens Finanser, og det er derfor af Vigtighed, at Statsindtægterne ere af en saadan Bestaendighed, at der under normale Forhold kan finde en stadig, jævn Fremgang Sted. Men Toldindtægten er saa godt som den eneste betydeligere Indtægt, der kan paaregnes at give en saadan jævnsides med de voksende Krav gaaende Tilvæxt, og Faren ved at fastslaa dens Maximums-Beløb bliver saa meget større, som man med nogen Sikkerhed kun tør paaregne en saadan Fremgang for en længere Mærække tagen som Helhed, medens der i de enkelte Aar kan være ret betydelige Svingninger. Ved den her foreslaaede Fremgangsmaade vil man da være udsat for stundom at rammes af en Tilbagegang i Indtægten, uden at denne kan opveies ved en saa meget større Indtægt i et følgende Aar, ja, man vil endog paa Grund af en extraordinært høi Toldindtægt i et enkelt Aar kunne blive nødsaget til at effektuere 2—3 eller flere af de til succesfulde Indtræden foreslaaede Nedsættelser, uanset at et følgende Aar endog uden disse Nedsættelser maaske vilde give langt mindre Indtægt end de 24 Mill. Kr. Var saaledes den nu foreslaaede Bestemmelse i § 48 bleven vedtagen for netop 10 Aar siden i 1874, vilde det efter 1875—76, da den her omhandlede Indtægt pludselig steg til 24,713 Mill. Kr., have været nødvendigt i 1876—77 at opgive en Indtægt af over 400,000 Kr. samtidig med, at Toldindtægten — uden denne Nedsættelse — sank over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og man maatte have opretholdt denne Opgivelse i 1877—79, da Toldindtægterne gik ned til 22 $\frac{1}{2}$ a 22 $\frac{1}{3}$ Mill. Kr.; man vilde da først i 1882 være naaet til Frigivelsen af den anden Position og nu, efter 10 Aars Forløb, ikke være kommen videre end til Opgivelse af den fjerde Position, medens der endnu stod tilbage at gennemføre de to sidste Nedsættelser. En saadan Bestemmelse vil saaledes let for en Tid af 15 a 20 Aar forhindre enhver Forøgelse af Statskassens Indtægt af Toldafgifterne. Men naar det saaledes i al Almindelighed maa anses for betænkeligt at binde Toldindtægten paa den anførte Maade, saa bliver dette selvfølgelig dobbelt betænkeligt — eller rettere: aldeles utilraadeligt —, naar man først har kastet endog mere end det hidtidige aarlige Overskud overbord. Thi selv om man gaar ud fra, at det maaske næppe vil være nødvendigt i den nærmeste Fremtid at komme til lige saa store overordentlige Udgifter som i de nærmest forudgaaende Aar til Jernbaneanlæg og andre Kommunitaionsmidlers Udvikling, — i hvilken Henseende det dog maa bemærkes, at der alt foreligger Forslag om Anlæg til et